פטור. וקיימא לן פטור ומותר לכתחלה בילושת שבת (שבת דף ג.) קשיא לימלן לתסר דהמי נמי להוציא מס הוא: **תפס.** גבי ליתה: **פקיד.** כגון ביתד: **ועקיר.** כולו מן הכשר ועומד לנתת: **הלת.** מס בתוליס: **פקיד הוא ולא עקיר.** לגמרי תלת נגלע קלת בכתלים

מתניתין מחובר כשאר מס המכרים תלת כגון מיטו דומה לממובר הוא שאינו מוכן לנתת בליתה: **אתפסוה מטלטלי.** תנו לה מטלטלין תחת ידה במשכון לשיעבוד כתובתה עד שיכתבו שאר כתובתה בשעבוד קרקעות: **מאי דעתיך.** למיתרי ליו"ט יותר מבשבת: **לגורך.** אוכל נפש כגון שאינה: **מוגמר.** בשמים על הפת לגמר את הכלים ואת הבגדים: **עליך אמר קרא ולא נפש דבר השוה לכל נפש.** מותר. ובעילה שוה לכל אבל מוגמר אינו אלא למפונקים: **ומי אינה חולה לגיסור.** ומי קרי ליסור חולאה. משום דכל חלש רשאי להממיר והאוסר אין זה ממיכת דבריס שאפילו מן הספק שאין ההלכה ברורה לו הוא בא ואוסר אבל המתיר קומן על שמועתו או על סברת חכמתו והיא חולאה: **חורוב ב"ב.** משנה היא בשבת נזיר בהילוי המלכה שיצא בגוה למלחמה וגדרה שבא שניס בגזיר [1] בחומה לארץ ועלתה לארץ חורוב ב"ה שהרא גזירה עוד ז' שניס לחמרות: **חוט השדרה שנפסק ברובו.** טריפה: **טעונה ברכה.** ברכת המזיס: **כועז אלמון הוה.** למאר מר מבנין זה בועז וכבר היו לו ל' בניס וחלשיס בנות בבבא בתרא (דף נפ.): **למאי שבעה.** למלאינה טעונה לקאמר רב הונא אלמון לוקיימנא לאינה טעונה שבעה מכלל לטעונה לקאמר רבי אבא שבעה:

מגרכין

הכי אמר ר' אבהו שאל ר' ישמעאל בן יעקב דמן צור את רבי יוחנן בציידן ואנא שמעי מהו לבעול בתחלה בשבת ואמר ליה אסור והלכתא [2]מותר לבעול בתחלה בשבת: אמר רבי חלבו אמר רב הונא א"ר אבא בר זבדא אמר רב אחת בתולה ואחת אלמנה טעונה ברכה ומי אמר רב הונא הכי והאמר רב הונא אלמנה אינה טעונה ברכה לא קשיא כאן בבחור שנשא אלמנה כאן באלמון שנשא אלמנה ואלמון שנשא אלמנה לא והאמר רב נחמן אמר לי הונא בר נתן תנא מנין [3]לברכת חתנים בעשרה שנאמר [2]ויקח עשרה אנשים מזקני העיר ויאמר שבו פה וישבו ובועז אלמון שנשא אלמנה הוה מאי אינה טעונה ברכה דאמר רב הונא אינה טעונה ברכה כל ז' [4]אבל יום אחד טעונה ברכה אלא הא דתניא [5]שקדו חכמים על תקנת בנות ישראל שיהא שמח עמה ג' ימים במאי אי בבחור האמרת שבעה אי באלמון האמרת יום אחד איבעית אימא [6]באלמון יום אחד לברכה [7]ושלשה לשמחה ואיבעית אימא [8]בבחור שבעה לברכה ושלשה לשמחה

מיתיבי

פטור התם פקיד ועקיר הכא פקיד ולא עקיר רבי אמי שרא למיבעל בתחלה בשבת אמרי ליה רבנן והא לא כתיבא כתובתה אמר להו [9]אתפסוה מטלטלין רב זביד שרא למיבעל בתחלה בשבת איכא דאמרי רב זביד גופיה בעל בתחלה בשבת רב יהודה שרא למיבעל בתחלה ביו"ט אמר רב פפי משמיה דרבא לא תימא ביו"ט דשרי הא בשבת אסור דהוא הדין דאפילו בשבת נמי שרי [3]ומעשה שהיה כך היה רב פפא משמיה דרבא אמר ביו"ט שרי בשבת אסור א"ל רב פפי לרב פפא מאי דעתיך מתוך שהותרה חבורה לצורך הותרה נמי שלא לצורך אלא מעתה מותר לעשות מוגמר ביו"ט [3]דמתוך שהותרה הבערה לצורך הותרה נמי שלא לצורך אמר ליה עליך אמר קרא [1]אך אשר יאכל לכל נפש דבר השוה לכל נפש אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי אלא מעתה נזדמן לו צבי ביו"ט הואיל ואינו שוה לכל נפש ה"ג דאסור למשחטיה אמר ליה אנא דבר הצורך לכל נפש קאמינא צבי צריך לכל נפש הוא אמר רבי יעקב בר אידי הורה רבי יוחנן בציידן אסור לבעול בתחלה בשבת ומי איכא הוראה לאיסור אין והתנן [7]הורוה בית הלל [2]שתהא נזירה עוד שבע שנים אחרות ואי נמי כי הא דתניא [3]חוט השדרה שנפסק ברובו דברי רבי ר' יעקב אומר אפי' ניקב הורה רבי כר' יעקב אמר רב הונא אין הלכה כר' יעקב רב נחמן בר יצחק מתני גבי בעילה אית לן למאני מע"ג דליכא לערמא כיון דלא הוי פסיק רישיה לעניין פתח כיון דאפשר להוציא מס נלא עשיית פתח כדמוכח לעיל (דף ה:) ומאני הכא פקיד ולא עקיר דקאמר מס חבורי מיאחבר והוא הדין דהוי מני לשנויי דלפתח הוא דרין דלא נפיק מאי

מע"פ שאינו מחובר כשאר מס

דקיס ליה דלמס הוא צריך משני ליה ותימה דהא שמוטל במלאכה שאינה לריכה לגופה סבר לה כר' יהודה דלמאני' [4]המחנקין (ד' פה. ושם) ובפ' כל התדיר (זבחים ד' נב.) ועוד דמאכר שאין מתכוין דאמרי ר"ש ס"ל למקצויי ולא ממלאכה שאינה לריכה לגופה כיון דרוב בקיאין ולא הוי פסיק רישיה:

מתוך שהותרה לצורך. פירוש לצורך אוכל נפש הותרה נמי שלא לצורך אוכל נפש ובלבד שיהא לצורך אוכל נפש הוא או לצורך קיום מלוה ביו"ט נרלה להועלת קטן ולולב והיינו עירובי תלרות ושלא לצורך אלא מעתה מותר לקרות בו ולולב לשאת בו (גיטה דף יב.) אבל שלא לצורך היום כלל לא כמו הועלת מאכניס דמיחייב והמופה מיו"ט לחול לרב מסדא דאמר לוקה (שם דף כח.) משום דליתי ליה הואיל ושחיטת עולת נדבה דאמרי לב"ה (שם דף כ:) היינו משום שלא יהא שלחנך מלא ושלחן רבך מסר ומועל ממך בתוך ביתו דאמרינן בפ"ק דפסחים (דף ו. ושם) דכופה עליו כלי ולא שריען לשורפו משום מתוך היינו משום דאסור לשורפו דרבנן נמי שריען היכא דאיכא למיחש משום מוקלה דאסור לטלטלו אבל אין לומר דאיירי כשביטלו דאסור מקום מדרבנן מלוה לשורפו והוי לורך היום דמלוה